

[Prieme.]

Ministeren end ikke som kgl. Bankkommisær ser sig i Stand til at træffe de nødvendige Foranstaltninger, selv om Ministeren mener, at saadanne kunde være rimelige, og at der ikke kan være nogen Risiko forbundet ved dem. Ministeren skal først ned at spørge Nationalbankdirektør Bramsnæs, om Nationalbanken vil være med til saadanne Foranstaltninger. Der siges jo mangt og meget, og bl. a. siger den højtærede Handelsminister, hver Gang jeg taler om en eller anden Sag, at jeg er ensidig Handelsrepræsentant. Jeg ved nu ikke, hvormed Ministeren begrundes dette. Der sker ogsaa mangt og meget ude omkring i Landet og ogsaa andre Steder, og der er noget vist ejendommeligt i, synes jeg, at det er mig som konservativ Repræsentant, der skal staa op her i Rigsdagen og spørge den høje Regering, om man ikke snart finder, det var paa Tide, at Renteniveauet her i Landet blev tilpasset paa en forsvarlig Maade til det Renteniveau, der findes i andre Lande. Man kan sikkert ikke være uvidende om, hvilken overordentlig stor Betydning det spiller for Beskæftigelsen her i Landet.

Gang paa Gang har Spørgsmaalet været fremme om udenlandsk Kapital til Bygning af danske Ejendomme. Sidst var det fremme, da de københavnske Grundejerorganisationer holdt deres fælles Delegeretmøde paa Gimle, og dér udtalte Direktør Boldsen bl. a., at 1 pCt.s Nedgang i Renten vilde betyde en Nedsættelse paa 8 Kr. om Maanedens i Husleje for en 2 Værelsers Lejlighed. Jeg gaar ud fra, at 2 Værelsers Lejligheder i Almindelighed bebos af Arbejdere, og jeg synes derfor, det vilde være ret og rimeligt, om Regeringen selv tog sit Ansvar, selv tog et Standpunkt i Stedet for at erklære, naar dette Spørgsmaal bringes paa Bane, at man først skal ned og spørge Nationalbankdirektør Bramsnæs, hvad hans Mening er om dette Spørgsmaal. Jeg tror, det vilde være gavnligt, hvis det da ikke er Meningen, at man direkte ønsker, at de Arbejdere, der har Beskæftigelse ved Bygningshaandværket, skal gaa arbejdsledige, at man paa ny tager dette vigtige Spørgsmaal op til Overvejelse.

Den højtærede Udenrigsminister har jo for Vane med den Patos, som er Udenrigsministeren egen, hvert Aar under Finanslovens Behandling at fremkomme med nogle Udtalelser om den nugældende Valutaordning og i Særdeleshed om Spørgsmaalet om de ubenyttede Valutabevillinger. Jeg tror, at Udenrigsministeren kunde gøre sig selv, Valutakontoret, og for saa vidt ogsaa

mig en Tjeneste med ikke at omgaas disse Tal slet saa letsindigt. Det skaber en Masse Postyr og Besvær med alle de Henvendelser, man faar fra Kredse, som overhovedet ikke kan forstaa, at en ansvarlig Mand inden for Regeringen, endsige Landets Udenrigsminister, kan udtale sig om de ubenyttede Bevillinger, saaledes som han gør. Det er i øvrigt ikke noget nyt, Spørgsmaalet har gentagne Gange været fremme, og jeg maa erkende, at Udenrigsministeren, saaledes som han ogsaa gjorde det i Dag, har givet Udtryk for, at det vilde være rimeligt, om der var et Medarbejderskab fra Erhvervsorganisationerne med Hensyn til Valutaordningen. Det er der for saa vidt, men jeg maa jo sige, at det Medarbejderskab praktiseres ikke efter Loven. Da Spørgsmaalet om de ubenyttede Bevillinger sidste Gang var fremme, fandt Udenrigsministeren det rigtigt og rimeligt, at Erhvervsorganisationerne fik Lejlighed til at kontrollere, om de Tal, som Ministeren nævnte, havde noget med Virkeligheden at gøre. Det er i Valutaiovens § 7, Stk. 2, bestemt, at ved Udarbejdelsen af den i Stk. 1 nævnte Plan bistaas Valutacentralen af Hovedorganisationerne for Landbrug, for Industri og Haandværk, for Handel, for Søfart, for Fiskeri og for Arbejderne ved en af hver af disse Organisationer udpeget Funktionær. Jeg kan ikke forstaa, at den højtærede Handelsminister efter denne Bestemmelse med nogen som helst Ret kan nægte den af Grosserer-Societetets Komité i Forbindelse med Provinshandelskammeret udpegede Funktionær Ret til at overbevise sig om, at det Tal paa ubenyttede Bevillinger, som er blevet nævnt, ogsaa er det rigtige, og hvor saadanne Bevillinger findes.

Desværre tillader Tiden mig ikke at komme ret meget ind paa Enkeltheder, men naar Udenrigsministeren i Dag udtalte, at vi kunde ikke give denne Gruppe af Bevillinger af Hensyn til England, saa gaar jeg ud fra, at det ikke kan være den højtærede Udenrigsministers Mening, at vi ikke kan give en hvilken som helst Bevilling til Indkøb i Tyskland af Hensyn til England — at vi med andre Ord ikke skulde kunne udvide vor Samhandel med Tyskland med et hvilket som helst Beløb, forudsat at vi har Brug for Varerne herhjemme! Jeg vil gerne fremhæve, at der fra Grosserer-Societetets Komité i dette Efteraar har været indgivet Anmodninger om en lang Række Bevillinger paa Tyskland, herunder ogsaa til saadanne Varer, som ikke fremstilles i Landet, Varer, som vi i allerhøjeste Grad har Brug for. Nu siger den højtærede Udenrigsminister: